

Sygn. akt *XVII AmE 13/22*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu 7 grudnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 9 grudnia 2021 r. Nr (...). (...).(…). (...). (...). (...): (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmE 13/22*

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 grudnia 2021 r. Nr (...). (...).(…). (...). (...). (...): (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2021 r., poz. 716 ze zm.) (dalej p.e.) i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (dalej k.p.a.), art. 21 § 3 w związku z art. 2 § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r., poz. 1540 ze zm.) oraz § 5 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej (Dz.U. z 2018 r., poz. 2277), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej określił dla: (...) SPÓŁKA AKCYJNA W UPADŁOŚCI, na rzecz której działa Syndyk P. G. (dalej powód):

I. coroczną opłatę należną za 2019 r., którą należało obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 15 kwietnia 2019 r. z tytułu koncesji w zakresie: obrót paliwami gazowymi (decyzja Prezesa URE (...) z dnia 19-01-2012 r.), na kwotę(...) **zł** (słownie: pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt trzy złote);

II. coroczną opłatę należną za 2020 r., którą należało obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 15 kwietnia 2020 r. z tytułu koncesji w zakresie: obrót paliwami gazowymi (decyzja Prezesa URE (...) z dnia 19-01-2012 r.), na kwotę **1 000,00 zł** (słownie: tysiąc złotych).

Odwołanie od niniejszej Decyzji wniósł powód, zaskarżając ją w części, tj. w zakresie corocznej opłaty koncesyjnej należnej za 2019 r., oznaczonej **w pkt I Decyzji**, ponad kwotę 1.000 zł.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania administracyjnego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

I. uchybienie przepisowi art. 7 konstytucji RP w zw. z art. 6 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt 4 i 6 k.p.a. poprzez ustalenie wysokości opłaty należnej za 2019 r. korzystając z formularza opłaty koncesyjnej za 2018 r. złożonego przez (...) S.A., przy jednoczesnym jej powiększeniu o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych, co Prezes URE dokonał bez podstawy prawnej, w sposób wyłącznie uznaniowy i poza zakresem przyznanych mu kompetencji, a także bez uzasadnienia przyjęcia określonego sposobu wyliczenia wysokości opłaty koncesyjnej za rok 2019 i wskazania stosownej podstawy prawnej;

II. uchybienie przepisowi art. 81a § 1 k.p.a. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść strony wątpliwości co do wysokości opłaty należnej za 2019 r., w sytuacji gdy postępowanie administracyjne toczy się w przedmiocie nałożenia obowiązku na stronę, a w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości.

Mając na uwadze wskazane zarzuty powód wniósł o:

1) zmianę zaskarżonej w części Decyzji Prezesa URE w ten sposób, że strona zobowiązana zostanie do uiszczenia opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2019 w kwocie 1.000 zł,

ewentualnie o:

2) zmianę zaskarżonej w części Decyzji Prezesa URE w ten sposób, że strona zobowiązana zostanie do uiszczenia opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2019 w kwocie 39.730,00 zł,

ewentualnie o:

3) uchylenie zaskarżonej Decyzji w części i skierowanie sprawy do Prezesa URE.

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

1. pisma wysłanego do odbiorców energii elektrycznej, którzy zawierali umowy o dostawę energii elektrycznej z (...) S.A. informującego o zaprzestaniu dostawy energii elektrycznej począwszy od 7 września 2018 r., co uprawniało do natychmiastowego rozwiązania umowy,

2. informacji Prezesa URE nr (...) w sprawie ciągłości dostaw energii elektrycznej i paliwa gazowego do odbiorców końcowych po zaprzestaniu działalności (...) S.A. i (...) S.A.

na fakty: zaprzestania dostaw energii elektrycznej przez (...) S.A. od 7 września 2018 r., zaprzestania prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej od 7 września 2018 r. i utraty możliwości uzyskiwania istotnych przychodów z działalności koncesjonowanej.

Pozwany Prezes URE złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania, pominięcie wniosków dowodowych jako zmierzających jedynie do przedłużenia postępowania, gdyż jak podniósł wszystkie istotne okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają ze zgromadzonej dokumentacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją nr (...) z dnia 19 stycznia 2012 r. udzielił (...) S.A. koncesji w zakresie obrotu paliwami gazowymi (okoliczności niesporne).

Spółka osiągnęła w 2017 r. z działalności objętej ww. koncesją przychód w wysokości (...) zł i uiszczała w oparciu o ten przychód w 2018 r. wyliczoną opłatę koncesyjną (dowód: formularz opłaty z tytułu działalności objętej koncesją składany w 2018 r. k. 2 akt adm.).

W dniu 18 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, X Wydział Gospodarczy ogłosił upadłość (...) S.A. (dowód: odpis z KRS k. 16- 23 akt sąd., pismo z 21 czerwca 2021 r. k. 8 akt adm.).

Opłaty koncesyjne za lata 2019 i 2020 nie zostały uregulowane przez Syndyka działającego na rzecz (...) S.A. w upadłości (okoliczności niesporne).

Z uwagi na powyższe Prezes Urzędu Regulacji Energetyki pismem z 10 sierpnia 2020 r. wezwał Syndyka do ich wniesienia oraz nadesłania formularzy dotyczących ich wyliczenia (dowód: wezwanie do zapłaty k. 1 akt adm.).

Pomimo wezwania opłaty koncesyjne nie zostały uiszczone (okoliczności niesporne).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, Syndyk pismem z 3 września 2020 r. wskazał jedynie, że od 18 grudnia 2018 r. tj., od dnia ogłoszenia upadłości Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej, a działania Syndyka koncentrują się na likwidacji majątku Spółki. Jednocześnie Syndyk przyznał, że nie jest w stanie przedstawić rzetelnej i odpowiadającej stanowi faktycznemu informacji na temat zakresu działania Spółki w 2018 r. i osiągniętych w tym czasie przychodach, nie jest także w stanie samodzielnie wypełnić formularza w sprawie opłaty koncesyjnej (dowód: pismo z 3 września 2020 r. k. 3- 4 akt adm.).

Wobec tego Prezes URE, 26 maja 2021 r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie określenia wysokości corocznej opłaty koncesyjnej z tytułu koncesji obrót paliwami gazowymi udzielonej decyzją Prezesa URE nr (...) z 19 stycznia 2012 r., należnej za 2019 r. stanowiącej rozliczenie przychodu osiągniętego w roku 2018, którą należało obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 15 kwietnia 2019 r., oraz opłaty należnej za 2020 r. stanowiącej rozliczenie przychodu osiągniętego w roku 2019, którą należało obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 15 kwietnia 2020 r., o czym zawiadomił Syndyka.

Ponadto ponownie skierowano do Syndyka wezwanie do nadesłania wypełnionych formularzy opłat i potwierdzenia uiszczenia zaległych opłat wraz z odsetkami. Oprócz tego Syndyk został poinformowany, że w postępowaniu występują fakty znane Prezesowi URE z urzędu, tj. przychód osiągnięty przez Spółkę z działalności objętej koncesją w roku 2017 (dowód: zawiadomienie k. 5- 6 akt adm., z.p.o. k. 7 akt adm.).

W odpowiedzi na zawiadomienie Syndyk przy piśmie z 21 czerwca 2021 r. przesłał wypełniony formularz w sprawie opłaty koncesyjnej wnoszonej w 2020 r. zawierający informację o przychodach osiągniętych przez Spółkę w roku 2019 wraz z potwierdzeniem przelewu opłaty należnej z odsetkami za zwłokę. W kontekście opłaty za 2019 r. Syndyk powtórzył w ww. piśmie, że nie ma wiedzy na temat przychodów Spółki z działalności koncesjonowanej w 2018 r. i nie przewiduje uzyskania pełniejszych danych w przyszłości (dowód: pismo z 21 czerwca 2021 r. k. 8- 15 akt adm.).

Pismem z 22 lipca 2021 r. Syndyk został poinformowany m.in. o prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (dowód: pismo z 22 lipca 2021 r. k. 24 akt adm., z.p.o. k. 25 akt adm.).

W dniu 9 grudnia 2021 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (dowód: Decyzja k. 26- 28 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były podważane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności, jak też w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM tej Decyzji lub jej zmianą.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja jest zobowiązane do wniesienia corocznej opłaty do budżetu państwa, obciążającej koszty jego działalności.

Przy czym zasady, wysokość i sposób pobierania opłat koncesyjnych uregulowano przepisami ustawy Prawo energetyczne oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej (Dz.U. z 2018 r., poz. 2277) (dalej „Rozporządzenie”).

Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, zgodnie z art. 34 ust. 4 zd. 1 p.e., powstaje na ostatni dzień roku kalendarzowego, w którym przedsiębiorstwo energetyczne osiągnęło z każdego rodzaju działalności objętej koncesją przychód większy lub równy zero.

Z kolei jak stanowi § 3 ww. Rozporządzenia przedsiębiorstwo energetyczne oblicza samodzielnie wysokość opłaty koncesyjnej dla każdego rodzaju działalności objętej koncesją i w terminie do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku powstania obowiązku wniesienia opłaty, przedkłada Prezesowi URE informacje dotyczące obliczenia opłaty koncesyjnej oraz jej wysokości na formularzu w sprawie opłaty koncesyjnej, stanowiącym Załącznik Nr 1 do rozporządzenia.

Jednocześnie, w myśl § 4 rozporządzenia, również w terminie do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku powstania obowiązku wniesienia opłaty, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi opłatę koncesyjną na rachunek bankowy URE, oddzielnie dla każdego rodzaju działalności objętej koncesją.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że powód nie uiścił opłaty koncesyjnej należnej za 2019 r., którą należało obliczyć i wnieść na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do dnia 15 kwietnia 2019 r.

W przypadku natomiast, gdy we wskazanym powyżej terminie nie zostanie obliczona i wniesiona opłata koncesyjna Prezes URE, zgodnie z § 5 pkt 1 lit. a Rozporządzenia, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do jej obliczenia i wniesienia, tak też się stało w niniejszej sprawie, jednakże wezwanie nie doprowadziło do zrealizowania obowiązku przez powoda. W takim zaś przypadku Prezes URE niezwłocznie dokonuje obliczenia wysokości opłaty koncesyjnej i wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do jej wniesienia w prawidłowej wysokości, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania (§5 pkt 2 Rozporządzenia).

W sprawach dotyczących opłaty koncesyjnej stosuje się odpowiednio ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (art. 34 ust. 8 p.e.). Z kolei zgodnie z art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy. Organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych (art. 2 § 3 Ordynacji podatkowej).

Zatem do opłat koncesyjnych znajdują zastosowanie przepisy działu III Ordynacji podatkowej w zakresie nieuregulowanym przepisami *lex specialis*, tj. ustawą - Prawo energetyczne oraz rozporządzeniem w sprawie opłat, czyli m.in. przepisy art. 21 § 3, 23 i art. 53 Ordynacji podatkowej.

Zgodnie z art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo,

że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, albo powstałego zobowiązania nie wykazano, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

Tym samym Prezes URE był uprawniony do samodzielnego określenia wysokości zobowiązania podatkowego – opłaty koncesyjnej za 2019 r. W tym celu musiał oznaczyć podstawę opodatkowania, czyli przychód (...) S.A. w upadłości z działalności koncesjonowanej w 2018 roku.

Wynika to z faktu, iż zgodnie z art. 34 ust. 2 p.e. wysokość opłaty koncesyjnej stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży towarów lub usług w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku powstania obowiązku wniesienia opłaty oraz odpowiedniego ze współczynników, określonych w Załączniku nr 2 do Rozporządzenia.

Powyższe oznacza, że podstawę wyliczenia wysokości opłaty koncesyjnej stanowi przychód przedsiębiorstwa wypracowany w ciągu roku poprzedniego z działalności koncesjonowanej. Dodać przy tym trzeba, że w świetle art. 34 ust. 3 p.e. opłata koncesyjna dla każdego rodzaju działalności objętej koncesją, wyliczona zgodnie z ust. 2, nie może być mniejsza niż 1000 zł i większa niż 2 500 000 zł, a zatem nawet w przypadku braku przychodów z działalności koncesjonowanej przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję jest obowiązane do wniesienia opłaty koncesyjnej w minimalnej wysokości.

W rozpoznawanej sprawie (...) S.A. prosperowała w 2018 r., bowiem dopiero pod koniec wskazanego roku, konkretnie 18 grudnia 2018 r. ogłoszono upadłość Spółki, co również nie wyklucza dalszego osiągania przychodów.

W tej sytuacji, wobec zaistnienia okoliczności z art. 23 § 1 Ordynacji podatkowej, organ musiał określić podstawę opodatkowania w drodze oszacowania. Zgodnie z art. 23 § 3 Ordynacji podatkowej podstawę opodatkowania określa się w drodze oszacowania, stosując w szczególności następujące metody:

- 1) porównawczą wewnętrzną - polegającą na porównaniu wysokości obrotów w tym samym przedsiębiorstwie za poprzednie okresy, w których znana jest wysokość obrotu;
- 2) porównawczą zewnętrzną - polegającą na porównaniu wysokości obrotów w innych przedsiębiorstwach prowadzących działalność o podobnym zakresie i w podobnych warunkach;
- 3) remanentową - polegającą na porównaniu wartości majątku przedsiębiorstwa na początku i na końcu okresu, z uwzględnieniem wskaźnika szybkości obrotu;
- 4) produkcyjną - polegającą na ustaleniu zdolności produkcyjnej przedsiębiorstwa;
- 5) kosztową - polegającą na ustaleniu wysokości obrotu na podstawie wysokości kosztów poniesionych przez przedsiębiorstwo, z uwzględnieniem wskaźnika udziałów tych kosztów w obrocie;
- 6) udziału dochodu w obrocie - polegającą na ustaleniu wysokości dochodów ze sprzedaży określonych towarów i wykonywania określonych usług, z uwzględnieniem wysokości udziału tej sprzedaży (wykonanych usług) w całym obrocie.

Jak wskazał Prezes URE nie posiadał on danych niezbędnych do wyboru jednej z metod oszacowania podstawy opodatkowania, o których mowa w art 23 § 3 Ordynacji podatkowej, bowiem nie zostały mu przekazane przez Syndyka masy upadłości, a z urzędu również takimi danymi nie dysponował. W związku z tym organ podstawę opodatkowania oszacował na podstawie złożonego przez Spółkę formularza opłaty koncesyjnej za 2018 r., uwzględniając kwotę przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2017 r. oraz średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w 2018 r. w stosunku do 2017 r., który wyniósł 101,6 (wzrost cen o 1,6%) (M.P. z 2019 r., poz. 64).

W celu obliczenia opłaty organ przyjął, że przychody ze sprzedaży za 2017 r. wynosiły (...) zł w zakresie objętym koncesją (zgodnie z przekazanym formularzem za 2018 r.), toteż przychody ze sprzedaży za 2018 r. w zakresie objętym koncesją wyniosły (...) zł (przychody ze sprzedaży za 2017 r. powiększone o ww. wskaźnik).

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie może zgodzić się z zarzutem odwołania, iż ustalenie opłaty koncesyjnej w sposób przyjęty w Decyzji było pozbawione podstaw prawnych. W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 23 § 5 Ordynacji podatkowej „Określenie podstawy opodatkowania w drodze oszacowania powinno zmierzać do określenia jej w wysokości zbliżonej do rzeczywistej podstawy opodatkowania. Organ podatkowy, określając podstawę opodatkowania w drodze oszacowania, uzasadnia wybór metody oszacowania.”. Wszystkie wspomniane w tym przepisie warunki zostały przez Prezesa URE spełnione, bowiem zastosowanie przychodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej w 2017 roku pomnożonego przez wskaźnik inflacyjny pozwalało na określenie przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez Spółkę w 2018 roku w wysokości zbliżonej do rzeczywistego przychodu.

Ponadto, Prezes URE wyjaśnił szczegółowo wybór przyjętej metody oszacowania, wskazując na brak dostępu do jakichkolwiek danych czy też dokumentów, a tym samym podstaw do zastosowania innych metod szacowania. Sam Syndyk zresztą przyznał, że nie miał możliwości uzyskania adekwatnych informacji od dawnych pracowników i zarządu Spółki, a ponadto nie miał dostępu do odpowiednich danych księgowych Spółki zapisanych w programach księgowych, danych tych nie zdołał uzyskać również z dokumentacji papierowej.

W tym miejscu warto dodać, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem wskazane w Ordynacji podatkowej metody szacowania nie mają już pierwszeństwa w stosunku do innych metod szacowania. Wybór metody oszacowania niezawinionowanego obrotu należy zatem do organu podatkowego, który w uzasadnieniu decyzji wskazuje w oparciu o jaką metodę dokonuje oszacowania oraz argumentuje swój wybór, bez konieczności uzasadniania przyczyn niezastosowania metod wyszczególnionych w art. 23 § 3 pkt 1-6 Ordynacji podatkowej (tak WSA w Łodzi w wyroku z 22.06.2022 r., sygn. akt I SA/Łd 218/22, LEX nr 3390749 oraz WSA w Krakowie w wyroku z 11.08.2022 r., sygn. akt I SA/Kr 162/22, LEX nr 3412683).

Brak było więc w tym kontekście podstaw faktycznych do ustalenia opłaty koncesyjnej na innym poziomie, a zwłaszcza do ustalenia proponowanej przez Syndyka w trakcie postępowania administracyjnego opłaty koncesyjnej na poziomie minimalnym – 1000 zł, nawet mimo upadłości Spółki.

Przedmiotowe stanowisko nie stanowi natomiast o rozstrzygnięciu na niekorzyść strony wątpliwości i naruszeniu art. 81a § 1 k.p.a., tym bardziej, że przepisu tego nie stosuje się jeżeli przepisy odrębne wymagają od strony wykazania określonych faktów (art. 81a § 2 k.p.a.).

W tej sytuacji prawidłowym było obliczenie opłaty koncesyjnej poprzez pomnożenie przychodów Spółki na poziomie (...) zł przez współczynnik opłat 0,0005 określony w tabeli stanowiącej załącznik 2 do Rozporządzenia w sprawie opłat. Wynik w kwocie 58 473,00 zł stanowi iloczyn, o którym mowa w art. 34 ust. 2 p.e., czyli wskazuje wysokość opłaty koncesyjnej, jaka powinna zostać uiszczona za 2019 r.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł o jego oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania w całości, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

(...)